

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/METEO KOTIMOTINAIOTPOTI

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο δμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 617 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016 ●

● «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων την άμαρτιαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Παναγία και Άνάληψις

Η εικόνα της Αναλήψως

Αν είναι τό πύο χαρούμενο γεγονός ή Άνάληψις, θά μπορούσε από τή χαρά αυτή νά λείπη ή Παναγία; Νά γιατί και στην εικόνα τής Αναλήψως κεντρική θέσι κατέχει ή Παναγία. Βέβαια οι Καινοδιαθηκικές μαρτυρίες γιά τό γεγονός τής Αναλήψως (Λουκ. κδ' 5-53. Πράξ. α' 9-12) δέν μιλάνε γιά παρουσία τής Μαρίας τής Παρθένου, τής Παναγίας, στό σκηνικό τής Αναλήψως. Άλλ' ήρθε τό χέρι τής ιεράς Παράδοσεως και πήρε τή σεμνή Κόρη τής Ναζαρέτ, και τήν έστησε στό κέντρο τής εικονογραφήσεως τής Αναλήψως.

Σάν νά λή ή Παράδοσις τής Έκκλησίας: Γίνεται, έσύ Μητέρα του σαρκωθέντος Θεού Λόγου, νά λείπης από τό πύο ένδοξο γεγονός;

● Τήν παρουσία τής Παναγίας, καθώς και τήν εύλογία πού και εκείνη πήρε από τήν Άνάληψι, τήν τονίζουν ύμνοι τής γιορτής: «Ό τούς μαθητάς και τήν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον χαράς άπέιρου πλήσας έν τή σή αναλήψει, και ήμås άξίωσον τών έκλεκτών σου τής χαράς, εύχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος» (δοξαστικό έσπερινού).

● Άν ή Άνάληψις είναι τό πύο ένδοξο από όλα τά Θεοφανικά γεγονότα τής ζωής του Χριστού, θά ήταν δυνατόν αυτή τή δόξα νά μή τήν ζήση εκείνη, πού γιά τό δοξασμένο τώρα Θεάνθρωπο, ένωσε τόν μεγαλύτερο πόνο; Ό πόνοσ πληρώνεται τελικά μέ δόξα. «Τήν γάρ έν τῷ Πάθει μητρικώς πάντων υπεραληθήσαν, έδει και τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης άπολαῦσαι χαράς» (δοξαστικό λιτής, ήχ. δ').

Άρχή και τέλος θείας Οικονομίας

● Άν ή Παναγία είναι ή αρχή τής έφαρμογής του σχεδίου τής θείας Οικονομίας, ή Άνάληψις είναι τό τελευταίο επί γής θεοφανικό γεγονός.

● Άν μέ τή σάρκωσι από τά καθαρώτατα αίματα τής Παναγίας αρχίξη ή επί

γῆς οικονομία τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μέ τὴν Ἀνάληψι ὀλοκληρῶνεται ὁ κύκλος τῆς ἐπὶ γῆς οικονομίας.

● Γιά τὴ σχέσι τῆς Παναγίας τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς θείας Ἀναλήψεως μιλάει τὸ περίφημο δοξαστικό τῆς γιορτῆς:

*«Ἐτέχθης, ὡς αὐτός ἠθέλησας·
ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης·
ἐπαθες σαρκί ὁ Θεός ἡμῶν·*

ἐκ νεκρῶν ἀνέστης,

πατήσας τὸν θάνατον·

*ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τὰ σύμπαντα
πληρῶν·*

*καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον,
τοῦ ἀννυμεῖν καὶ δοξάζειν σου
τὴν Θεότητα».*

● Ἀνάμεσα στὰ δύο ἀκραῖα γεγονότα, Παναγία καὶ Ἀνάληψις, μνημονεῦει ὁ ὕμνογράφος καὶ ὄλα τὰ ἄλλα Θεοφανικά γεγονότα, Θεοφάνεια, Σταύρωσι, Ἀνάστασι.

● Γιά τὸν κύκλο τοῦ σχεδίου τῆς θείας Οἰκονομίας, πού ἀνοίγει μέ τὴν Παναγία τῆς σαρκώσεως καὶ τῆς γεννήσεως, καὶ κλείνει μέ τὴν Ἀνάληψι τῆς θεώσεως, μιλάει τὸ κοντάκιο τῆς γιορτῆς: *«Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν».*

● Ἄν ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ ἀνάβασις στὸν Οὐρανό, ἡ σάρκωσις εἶναι ἡ κατάβασις.

Θρόνος

● Ἄν ὁ Χριστός μέ τὴν Ἀνάληψι ἀνεβαίνει στὸ θρόνο τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου *«ἦν τὸ πρότερον»*, ἡ Παναγία εἶναι ὁ ἐπίγειος θρόνος, πού διάλεξε ὁ Θεός Λόγος νά καθίση σαρκωμένος. Ἔτσι δὲν τῆς λέμε: *«Τὴν γάρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησεν»*. Ὑπάρχουν βέβαια δύο οὐσιώδεις παρατηρήσεις στὰ περὶ θρόνου τοῦ Χριστοῦ.

● *Πρῶτον*. Γιά τὸ θρόνο, πού λέγεται Παναγία, αὐτὸν δὲν τὸν βρῆκε ἔτοιμο ὁ Χριστός. Τὸν ἐφτιαξε ὁ Ἰδιος. *«Ἐποίησε»*. Λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: Ὁ Χριστός, ὁ *«παντεχνήμων Λόγος»*, Ἐκεῖνος πού θά καταδεχόταν

νά γίνῃ γυιός τοῦ μαραγκοῦ Ἰωσήφ, κατασκεύασε ὡς μαραγκός μέ τὸ σκεπάρνι τῆς σοφίας Του τὴ σκάλα, γιά νά κατέβῃ, τὸ θρόνο, γιά νά καθίση σαρκωμένος, καὶ τὸ σταυρό γιά νά πάθῃ ἐκούσια γιά νά ζήσῃ ὁ κόσμος. Τὰ δύο ξυλουργικά του ἔργα, σκάλα καὶ θρόνος, εἶναι ἡ Παναγία. Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ δόξα πρὶν ἀπὸ τὴ δόξα, πού λέγεται Ἀνάληψις.

● *Δεύτερον*. Γιά τὴν ἐνθρόνισι τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀναλήψεως στὸν Οὐράνιο θρόνο, στὰ δεξιά τοῦ Πατρός, κάποτε δὲν προσέχουμε θεολογικά καὶ μιλάμε γιά ἐπάνοδο τοῦ Χριστοῦ στὸ θρόνο τῆς Θεότητος. Δέν εἶναι ὁμως ἀκριβῶς ἔτσι. Ἀπαιτεῖται λίγο προσοχή:

Ὡς Θεός Λόγος ὁ Χριστός εἶναι καὶ πάνω καὶ κάτω. Δέν ἔπαυσε ποτέ νά βρίσκεται στὸ θρόνο τῆς Θεότητος. Δέν ἐγκατέλειψε ποτέ τὴ Θεότητα, γιά νά ντυθῇ τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι *«ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καὶ ὠδε ἡμῖν ἀοράτως συνών»*.

Ὡς Θεός Λόγος βρίσκεται πάντοτε στὴν οὐσία, στὸ θρόνο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, *σύνθρονος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι*. Εἶναι ὁ *«ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρός»* (Ἰωάν. α' 18).

● Τότε ποιός κάθισε στὰ δεξιά τοῦ Πατρός μέ τὴν Ἀνάληψι; Ὁ Θεὸς ἀνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Φορτωμένος ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι ἀνεβαίνει στὸν Οὐρανό. *Ἀνεβαίνει μέ μᾶς, μαζί μέ μᾶς καὶ γιά μᾶς*. *«Ὁ Θεός συνεζωποίησεν ἡμᾶς τῷ Χριστῷ, καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανόις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (Ἐφεσ. β' 5-6).

● Φορτωμένος τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἀνέβηκε στὸ Σταυρό. Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ λύτρωσις ὄλων.

● Φορτωμένος τὴν ἀνθρώπινη φύσι ἀναστήθηκε. Γι αὐτό ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι ἀνάστασις ὄλων.

● Φορτωμένος τὴν ἀνθρώπινη φύσι ἀναλήφθηκε. Ἡ Ἀνάληψις Του εἶναι δόξα ὄλων.

Πρόσληψις - Ἀνάληψις

Ἄν στὴν Παναγία ἔχουμε τὴν Πρόσ-

ληψι, στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἔχουμε τήν Ἀνάληψί μας.

Μέσα στήν Παναγία ὁ Χριστός πήρε τή μορφή τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι μᾶς προσέλαβε. Ὁχι ἀπλῶς μᾶς ἀγάπησε. Ὁχι ἀπλῶς μᾶς πλησίασε. Ὁχι ἀπλῶς ἦρθε κοντά μας. Μᾶς προσέλαβε. Ἐγινε ἕνα μέ μᾶς καί μεῖς γίναμε ἕνα μέ Αὐτόν. *«Μορφωθείς τό καθ' ἡμᾶς καί θεώσας τό πρόσωπός μας»*, ψάλλουμε στόν ἑσπερινό τῶν Χριστουγέννων, γιά τό τί συνέβη μέσα στήν Παναγία, μέ τή σάρκωσι καί μέ τή Γέννησι.

● Πρόσληψις! Ἄν δέν γινόταν, θά εἴχαμε τήν Ἀνάληψι; Μᾶς πήρε ὄλους ἐπάνω Του. Μαζί μας ἀνέβηκε στό Σταυρό, ἀλλ' Ἐκεῖνος πλήρωσε, πόνεσε γιά μᾶς. Ἀναστήθηκε γιά μᾶς. Τό πρόσλημμα τό ἀγάπησε, ὥστε οἱ ἄνθρωποι γίναμε ἡ ἀγαπημένη του ἀνθρώπινη φύσις, ἡ ἀγαπημένη Του, ἡ νύμφη.

● Πήρε τήν πρόσληψι καί τήν ἔκανε ἀνάληψι. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει, ὅτι ὁ Νυμφίος Χριστός ἀγάπησε τήν πιό ἄσχημη, δυσείμονα νύμφη, τόν ἄνθρωπο. Ἀφοῦ τήν πήρε, τήν προσέλαβε, ἐνώθηκε μαζί της, τήν καθάρισε μέ τό πανάγιο Αἷμα Του, τήν ἀνέστησε, καί μέ τήν Ἀνάληψι σάν νά τῆς λήη:

— *Ἐλα τώρα! Πᾶμε μαζί. Νά σοῦ δείξω τήν προῖκα Σου. Δικό σου τό βασίλειο.*

«Μᾶς διάλεξε ὁ ἀθάνατος μέσα στά πλήθη τῶν γενιῶν καί τῶν καιρῶν καί στό βασίλειό Του μᾶς πήρε».

Ὅρος καί ὄρος

● Ἄν ἡ Ἀνάληψις πραγματοποιήθηκε στή Βηθανία, στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἡ Παναγία εἶναι πνευματικά καί συμβολικά τό ὄρος τό ἀλατόμητον, ὅπως καί οἱ προφῆτες Ἀββακούμ καί Δανιήλ προεῖδαν.

Ἄπό κάποια κορυφή ἐκτοξεύεται τό διαστημόπλοιο, πού διασχίζει τό διάστημα. Ἄπό τήν κορυφή τοῦ ὄρους Ἐλαιῶν ἐκτοξεύεται ὡς διαστημόπλοιο θεῖο τό Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. *«Διέστη ἀπ' αὐτῶν καί ἀνεφέρετο»* (Λουκ. κδ' 51).

● Ἄλλ' ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ἀνάβασις. Εἶναι καί κατάβασις. Προηγείται ἡ κατάβασις. *«Ὁ καταβάς αὐτός ἐστί καί ὁ ἀναβάς»* (Ἐφεσ. δ' 10). Ἄπό τήν κορυφή στήν κορυφή. Ἄπό τήν πραγματική κορυφή τῆς ἀγιότητας, πού λέγεται Παναγία, στή φυσική κορυφή, πού λέγεται ὄρος Ἐλαιῶν.

● Μετά τήν προσγείωσι, ἡ ἀπογείωσις. Ἡ ἀπογείωσις, πού λέγεται Ἀνάληψις, εἶναι εὐκολη. Κανένα ἐμπόδιο δέν εἶχε. Δέν μπορούσε ἄνθρωπος νά ἐμποδίσει τήν ἀνοδο τοῦ ἀφ' ἡμῶν ἀναληφθέντος. Ἐνῶ ἡ προσγείωσις Του ἦταν δύσκολη.

Πρῶτον γιατί ἔπρεπε νά φορτωθῆ ὄλο τό ἀνθρώπινο Γένος.

Καί δεύτερον ἔπρεπε νά βρεθῆ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος. Ὅσο καλό καί ἂν εἶναι τό ἀεροπλάνο (σκαρί γερό, πιλότος ικανός, καύσιμα ἄφθονα κ.λπ.), ἂν δέν ὑπάρχει κατάλληλος διάδρομος γιά προσγείωσι, δέν κατεβαίνει τό ἀεροπλάνο. Δέν τό διακινδυνεύει ὁ πιλότος.

● Νά γιατί ὁ Θεός ἐπί τόσους αἰῶνες δέν κατέβαινε στή γῆ, ἐνῶ ἀπό καταβολῆς κόσμου εἶχε σχεδιάσει τή σωτηριώδη προσγείωσι. Μόλις βρέθηκε ὁ κατάλληλος διάδρομος, τό πρόσωπο, πού δέν ἦταν ναρκοθετημένο ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀμέσως ἀναψε τό πράσινο, πού λέγεται *«τό πλήρωμα τοῦ χρόνου»* (Γαλ. δ' 4).

● Ἡ Παναγία εἶναι ὁ κατάλληλος διάδρομος γιά τή διαδρομή τοῦ Θεοῦ στά μονοπάτια τῆς Ἱστορίας.

Ἄγγελοι καί στά δύο

● Ἄν τό μυστήριο τῆς Παναγίας τό διακονοῦν ἄγγελοι, τό ἴδιο καί τό μυστήριο τῆς Ἀναλήψεως, τό διακονοῦν ἄγγελοι.

● Ἄγγελος, ὁ Γαβριήλ, ἔρχεται καί ἀγγέλλει στήν Παναγία τήν πρώτη Παρουσία, τήν ἔλευσι τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἄγγελοι δύο ἔρχονται, ἔκτακτοι ἐπισκέπτες, ὡς ἀγγελιοφόροι τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. *«Ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἳ καί εἶπον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί*

έστηκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν» (Πράξ. α' 10-11).

• Παναγία καὶ Ἀνάληψις. Καὶ στά δυό ἀγγελικὴ μαρτυρία γιὰ τὸν ἐσχάτο λογικὸ θρίαμβο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στόν Εὐαγγελισμό: «Καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. α' 33). Στὴν Ἀνάληψι: «Οὕτως ἐλεύσεται». Δόξα γιὰ τὴ δόξα.

• Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἐνσάρκου οικονομίας ἄγγελοι τὰ διακονοῦν.

• Ἄγγελο βλέπουμε στόν Εὐαγγελισμό (Λουκ. α' 26).

• Ἀγγέλους στή Γέννησι (Λουκ. β' 9-15. Ματθ. α' 20. β' 13, 19).

• Ἀγγέλους στοὺς πειρασμούς τοῦ Κυρίου στήν ἔρημο (Ματθ. δ' 11).

• Ἄγγελο στήν ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ (Λουκ. κβ' 43).

• Ἀγγέλους στήν Ἀνάστασι (Ματθ. κη' 5. Ἰωάν. κ' 12).

• Ἀγγέλους στήν Ἀνάληψι (Πράξ. α' 10).

• Ὁ Χριστὸς εἶναι διακονούμενος ἀπὸ ἀγγέλους. Εἶναι ὁ Δημιουργὸς καὶ Κύριος τῶν ἀγγέλων.

• Εἰδικὰ οἱ δυό ἄγγελοι τῆς Ἀναλήψεως, προκειμένου νὰ διακονήσουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀπουσίασαν ἀπὸ τὴ μεγάλη στιγμή τῆς ὑποδοχῆς. Οἱ οὐράνιες δυνάμεις σπεύδουν μὲ ἔκτακτη ἔκπληξι καὶ χαρὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν Κύριό τους («Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης»), πού ἐπιστρέφει νικητὴς ἀπὸ τὴ μάχη κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Διαβόλου. Ὅλοι οἱ ἄγγελοι ζοῦν τὴ μεγάλη στιγμή, ἐκτός ἀπὸ τοὺς δυό πού βρίσκονται στή γῆ, γιὰ νὰ διακονήσουν τοὺς ἀνθρώπους.

• Τί ὑπέροχο διδάγμα! Κάποτε χρειάζεται νὰ θυσιάζουμε τὴ δική μας πνευματικὴ ἀπόλαυσι, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουμε τοὺς ἀδελφούς μας.

Προσκύνησι καὶ τράπεζα

• Ἄν στήν Παναγία βλέπουμε τὴν

προσκύνησι τῶν μάγων, ἐκπροσώπων τῶν ἐθνῶν, στήν Ἀνάληψι ἔχουμε τὴν προσκύνησι τῶν μαθητῶν: «Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν» (Πράξ. α' 52).

• Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως προσκυνοῦμε σέ κάθε λειτουργία «Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα».

• Ἄν ἡ Παναγία εἶναι ἡ Τράπεζα, ὅπου κατέθεσε ὁ Θεὸς ὅ,τι ἐκλεκτότερο εἶχε, ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ δυνατότητα νὰ ἀναλάβομε ἐμεῖς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὕστερα ἀπὸ τίς δικές Του καταθέσεις.

• Γιὰ νὰ γίνῃ ἀνάληψις ἀπὸ μιὰ τράπεζα, προηγείται ἡ κατάθεσις. Ὅσο πῖο πολλὰ καταθέτεις, τόσο πῖο πολλὰ ἀναλαμβάνεις. Κατὰ τὴν ἀνάληψι δέν ἔχεις μόνο τὸ κεφάλαιο. Ἐχεις καὶ τὸν τόκο.

• Καὶ στό Χριστό ἔχουμε πρῶτα τὴν κατάθεσι. Ἄν ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ τελευταία πράξις τῆς θείας Οἰκονομίας, ἡ κατάθεσις εἶναι ἡ πρώτη πράξις. Καὶ δέν κατέθεσε ὁ Χριστὸς γιὰ μᾶς κάποια χρήματα, μερικά ἀγαθὰ. Κατέθεσε τὸ πᾶν. Κατέθεσε ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό Του. Θυσίασε τὴ ζωὴ Του.

• Ποῦ κατέθεσε ὁ Χριστὸς τὸν ἑαυτό Του; Σέ ποιά τράπεζα; Στὴν τράπεζα τῆς Ἀγάπης. «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν» (Ἰωάν. γ' 16). Καὶ ὅπως μιὰ τράπεζα ἔχει τὸ κεντρικὸ κατάστημα, ἀλλὰ καὶ ὑποκαταστήματα, ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴν Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Κεντρικὸ κατάστημα εἶναι ὁ Οὐρανός. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ καρδιά τῆς ἀγάπης. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰωάν. δ' 8). Ἐκεῖ στόν οὐρανὸ βρίσκεται τὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀγάπης.

• Τὰ σπουδαιότερα δέ ὑποκαταστήματα τῆς τράπεζας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στή γῆ εἶναι τρία: Ὁ Σταῦλος, ὁ Σταυρός, ὁ Τάφος.

• Στό σταῦλο καταθέτουν συνήθως ἄχυρα. Στό σταῦλο τῆς Βηθλεέμ ὁ

μεγάλος Καταθέτης, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κατέθεσε τὸ ἄχραντο Σῶμα Του.

Ὅταν γίνεται μιὰ φιλανθρωπική ἐξόρμησις, ἀνοίγεται λογαριασμός σὲ κάποια τράπεζα, καὶ ρωτᾶμε:

— *Ἐσύ τί καταθέτεις;*

Ἄνοιξε ὁ λογαριασμός τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

— *Ἐσύ, Θεέ καὶ Κύριε, τί καταθέτεις στήν τράπεζα τῆς Ἀγάπης;*

Καὶ παίρνομε τὴν ἀπάντησι:

— *Ὁ, τι πολυτιμότερο ἔχω, τὸν Υἱό μου τὸν Μονογενῆ.*

● Προσφέρεται νὰ σαρκωθῆ. Ἡ σάρκωσις ἀπὸ τὴν Παναγία εἶναι ἡ πρώτη κατάθεσις τοῦ Θεοῦ στὸ λογαριασμό τῆς σωτηρίας. Καὶ μέ τὸ γεγονός τῆς Ἀναλήψεως κάνουμε ἐμεῖς ἀνάληψι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διαφορὰ

Ὅταν ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς γιὰ νὰ κατεβῆ, ἦταν μόνο Θεός.

Ὅταν διασχίζη τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀνεβαίνει, δὲν εἶναι μόνο Θεός. Εἶναι καὶ ἄνθρωπος. Ἀνεβαίνει ὡς Θεάνθρωπος. Καὶ ὡς Θεάνθρωπος παραμένει στους οὐρανοὺς, «ἰλασμός ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. β' 2).

● Ὅταν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸν Οὐρανό, κατέβηκε «ἐν ἀφανεί δόξῃ».

● Ὅταν ἀνέβηκε στὸν Οὐρανό, μέ τὴν Ἀνάληψι Του, ἀνέβηκε «ἐν φανερᾷ δόξῃ». «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός» (ἀπολυτικιο ἐορτῆς).

Καὶ ἡ δόξα αὐτὴ εἶναι δική μας δόξα. Καὶ τῆς Παναγίας δόξα. Θὰ ἀνέβαινε ἡ Παναγία στὸν Οὐρανό, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Ἀνάληψις;

Εὐλογία τῆς Ἀναλήψεως

● Ἄν ἔχομε τὴν εὐλογία καὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τῆς Κεφαλῆς καὶ τοῦ Σώματος, τότε καὶ στήν Ἀνάληψι καὶ στήν Παναγία ἔχομε εὐλογία.

● Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στήν ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου του παρουσιάζει τὴν εὐλογία τῆς Παναγίας. «Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου» (Λουκ. α' 42). Στὸ τέλος παρουσιάζει τὴν τελευταία εὐλογία. Εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς. «Καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν» (Λουκ. κδ' 51).

● Ἡ εὐλογία εἶναι τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως. Παίρνει καιρὸ καὶ ἀνεβαίνει στὸ θρόνο. «Πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. σ' 29).

Στὸν ἀρχιερέα λέμε: «Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα».

Ὁ Χριστὸς μᾶς εὐλογεῖ καὶ λέει: «Εἰς πολλά ἔτη, ἄνθρωπε». «Αἰῶνια τὰ ἔτη σου, κοντά μου, ἄνθρωπέ μου, ἀγαπητέ μου».

● Ὅπου νᾶναι ἔρχεται καὶ ἡ δική μας ἀνάληψις.

● Ἡ δική Του εἶναι ἀνάληψις μέ ἐπανάληψι. Στὴ δική μας ἀνάληψι δὲν ὑπάρχει ἐπανάληψις. Μιὰ φορὰ ἀναχωροῦμε.

● Τί καταθέσαμε; Κατέθεσες πίστι; Κατέθεσες ἀγάπη; Κατέθεσες καλωσύνη; Θὰ ἀναλάβης, θὰ λάβης, θὰ πάρης, θὰ εἰσπράξης χαρὰ.

● Ἀνελήφθηκε, γιὰ νὰ σβῆση ἡ λύπη, ν' ἀνθίσῃ τὸ χαμόγελο τῆς αἰώνιας εὐτυχίας. Μᾶς χαροποίησε. Μᾶς πῆρε μαζί Του. Περίμενε, Κύριε, τοὺς δούλους Σου. *Εὐλόγησέ μας νὰ μὴ χάσουμε τὴν εὐκαιρία.*

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ἡ Παναγία εἶναι ὁ κατάλληλος διάδρομος γιὰ τὴ διαδρομὴ τοῦ Θεοῦ στὰ μονοπάτια τῆς Ἰστορίας.

Μνήμη ἐπισκόπου Μελετίου (Καλαμαρά)
Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Πέρασαν τέσσερα χρόνια

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι συνυφασμένη μὲ τὸ στημόνι τοῦ χρόνου καὶ διαπλέκεται μαζί του σὲ μιὰ πορεία μυστήριο, ὅσον ἀφορᾶ στό... μῆκος τοῦ «ρούχου πού ὑφαίνεται». Ὁ χρόνος δίνει καὶ δυνατότητες στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ ζωτικὴ ἰκμάδα, ὀδηγώντας τον πρὸς τὸ τέλος.

«Ἄγει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ χρόνος», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι παπoῦδες μας, ἀξιολογώντας σωστὰ τὴν διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ φαινόμενα (τωρινὴ πραγματικότητα) καὶ στὰ ὄντα (... πραγματικὴ πραγματικότητα!). Ἀλήθεια εἶναι τὸ μόνιμο ἄτρεπτο καὶ αἰώνιο. Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ προσδιορίζουν τὸν Θεό. Ἀλήθεια εἶναι ὁ Θεός. Μᾶς ὀδηγεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν ἀλήθεια ὁ χρόνος. Μᾶς φέρνει δηλαδὴ μπροστὰ «στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ».

Τότε, ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ μαγανοπήγαδο τῶν ἀλλαγῶν καὶ τῶν ἐντυπώσεων, θὰ ζήσουμε τὴν ἐμπειρία ἢ τῆς ποιητικῆς συγγένειάς μας μὲ τὸ Θεό καὶ ἄρα τῆς χαρᾶς ἀπ' τὴν συνάντησιν μὲ τὸν Ἀγαπημένο ἢ τὴν ἐκπληξή... ἄλλων δεδομένων, πού γεννᾶνε ἄγχος καὶ σύγχυση ἀπὸ τὴν «ἀναγκαστικὴ» συνύπαρξιν μὲ Κάποιον, πού ὄχι ἀπλῶς δὲν ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ὅποιον ἔχουμε διαφοροποιηθεῖ ἐντελῶς.

Ἡ παροιμία «ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα» εἶναι παγκοίνως γνωστὴ. Ὁ μεγάλος Γάλλος ποιητὴς Πῶλ Κλωντέλ, τὴν χρησιμοποιοῦσε ἐπεκτείνοντάς την σωστὰ καὶ λέγοντας: «Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα, μὲ τὸ ὅποιο ἀγοράζουμε ἢ τὴν αἰώνια ζωὴ ἢ τὴν αἰώνια κόλαση. Ἡ ἀγορὰ εἶναι στὸ χέρι σου, τὸ ἀπόκτημα γίνεται δικό σου, ταυτιζόμενο μὲ σένα, φανερώνοντας τί ἀγαπᾶει ἢ καρδιά σου».

Ὁ μακάριος πατέρας μας Μελέτιος ἀξιολόγησε σωστὰ τὸ θέμα τοῦ χρόνου ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν εἴκοσι ἐτῶν. Ὦντας ἄνθρωπος μὲ βαθειὰ περίσκεψη, συνειδητοποίησε στὴν ἀνοιξὴ τῆς ζωῆς του, ὅτι τὴν ἀξία τῶν

πραγμάτων πρέπει νὰ τὴν καταλαβαίνεις στὰ εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς σου καὶ ὄχι στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου σου! Τὸ πρῶτο εἶναι δυναμισμός καὶ εὐλιχρίνεια, τὸ δεύτερο εἶναι ἀναγκαστικῶς σωφρονισμός ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Καὶ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν ἅγιον Βασίλειο: «Ἡ ἐν γήρα σωφροσύνη οὐκ ἔστι σωφροσύνη, ἀλλὰ ἀκολασίας ἀδυναμία».

Ὅταν (ὁ Μελέτιος) αὐτὸ τὸ ἔκανε κριτήριο τῶν ἐνεργειῶν του (μὲ τὴν βοήθεια καὶ τοῦ πατρὸς Ἰωὴλ Γιαννακόπουλου - «κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέφει χωρὶς καπετάνιο»), τότε ἄρχισε νὰ ἀγωνίζεται νὰ ἐπενδύσει στὸν χρόνο τοῦ οὐσιαστικὰ πράγματα καὶ ἀποδοτικῆς δουλειᾶς. Μίσησε τὴν φρικτὴ παροιμία «σκοτῶν τὸν χρόνο μου» καὶ ἀποδέχτηκε τὸν λόγο τοῦ Ντάγκ Χάμερσχελντ: «Πόσο μὲ κάνει νὰ πονῶ ἢ θύμηση κάθε στιγμῆς, πού ξόδεψα στὰ χαμένα». Προσπαθοῦσε νὰ μὴ δαπανῆσει τίποτε στὰ χαμένα. Δούλεψε σὲ δυὸ συμπορευόμενα ἐπίπεδα. α. Κοπίασε στὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία. Καὶ β. Ἔχουσε ἰδρώτα ἄπειρο στὸ διάβασμα.

Α. Ἡ καθημερινότητα τῆς ζωῆς του ταυτίστηκε μὲ τὴν νηστεία μὲ ἀπόλυτο τρόπο. Ἰσχυε καὶ γι' αὐτὸν τὸ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Ἦ ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα καὶ δίχα τροφῆς σχεδόν, ὥσπερ αὐλον! Ἦ νυκτῶν αὐπνων καὶ ψαλμωδίας καὶ στάσεως, ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀποληγούσης!». Οἱ «ὑπερθέσεις» (ἀναβολὴ τοῦ γεύματος στὴν ἐπόμενη μέρα, τὸ ἀπόγευμα) καὶ οἱ ἀσιτίες, ἦταν τρόπος καὶ ἦθος, γι' αὐτὸν τὸν νεαρὸ κληρικὸ, τουλάχιστον στὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἀπὸ ἡλικίας εἴκοσι ἕως τριανταπέντε χρονῶν, διάστημα, πού ἢ ζωὴ του ἀπόλαυε ἰδιωτικότητας καὶ ἡσυχίας.

Σ' αὐτές του τίς θεόφρονες ὑπερβολές τὸν ἔσωζαν ὁ ἀδελφός του Ντίνος Καλαμαράς, πού εἶχε τυπογραφεῖο κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ π. Μελετίου καὶ ὁ «ἀγαθός τῆς ζωῆς του ἄγγελος», ὁ π. Ἀγαθάγγελος Μι-

χαλίδης, ἐρχόμενοι ὡς ἀπό Θεοῦ σιτοδό-
τες. Τά τῆς νηστείας του... «*τοιαῦτα καί
οὕτως ἄπιστα*» (ἀπίστευτα).

Κατόπιν τὸν ἀνάγκασαν νά ἀνεβῆ ἀπὸ
Καλαμάτα στὴν Ἀθήνα καί νά ἀσχοληθεῖ μέ
γραφεῖα καί ὑποθέσεις τῆς Συνόδου καί ὡς
ἐκ τούτου νά ἀναγκαστεῖ νά μετριάσει τὸν
κόπο, γιατί ἐπὶ πλέον καί τὸ σῶμα του δέν
ἄντεχε μετὰ τὸ ἀτύχημα (Τραυματίστηκε
σοβαρά σέ ἀτύχημα στὴ Σερβία, ὄντας μέ-
λος τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που Ἱερωνύμου Κοτσώνη σέ ἐπίσημη ἐπί-
σκεψη ἐκεῖ. Χρειάστηκε κατόπιν αὐτοῦ νά
νοσηλευτεῖ ἓνα ὀλόκληρο χρόνο, μέ διάσει-
ση καί ὑπερκόπωση στὴν κλινικὴ «Κυανοῦς
Σταυρός» στὴν Ἀθήνα).

Β. Τά τοῦ διαβάσματος ἀνάλογα καί
ἐντυπωσιακά. Εἶχε φτάσει νά διαβάξει δε-
καοχτώ ὧρες τὴν ἡμέρα. Χρειαζόταν ἐνάμι-
ση μέ δυὸ χρόνια γιὰ νά μάθει μιὰ γλώσσα
στό ἐπίπεδο ἀντεῆς κατανόησης. Ἡ φωνη-
τικὴ χρῆση τῆς γλώσσας ἦταν γιὰ κάποιες
ἀπὸ τίς γλώσσες πού ἔμαθε, δύσκολη. Ἐ-
μοιαζε σ' αὐτὸ στὸν Παπαδιαμάντη. Τά
Ρώσικα, τὰ Λατινικά καί τὰ Γαλλικά ἦταν
οἱ καλύτερα κατεχόμενες, καί διανοητικά
καί σέ ἐπίπεδο φωνητικῆς ἐκφορᾶς.

Ὅταν τοῦ μιλοῦσαμε γι' αὐτὸ του τὸ τα-
λέντο, αὐτοσαρκαζόταν καί ἔλεγε: «Τί τά
θές... δέν ἔμαθα τὴν γλώσσα τῶν ἀγγέλων.
Δέν ἔμαθα νά ὑπακούω ἀπολύτως στό θέλη-
μα τοῦ Θεοῦ καί νά ἀγαπῶ θυσιαστικά. Γιὰ
τά ἄλλα νά εὐχεσθε (μᾶς ἔλεγε) νά μὴ μοῦ
ζητήσει ὁ Θεός λόγο γιὰ τὸ χαμένο χρόνο».

Θεωροῦσε καί τὸ δίδασκε, ἰδίως στό τρί-
το στάδιο τῆς ζωῆς του ὡς ἐπίσκοπος στὴν
Πρέβεζα, ὅτι ὅλα τὰ διαβάσματα τελικῶς
καταλήγουν «σοφία ὑποφεύγουσα καί οὐ
κρατούμενη».

Ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τὸν ἅγιο Γρηγόριο
τὸν Θεολόγο (μετέφρασε τοὺς Θεολογικούς
Λόγους του). Τὸν μελετοῦσε καί τὸν ἀπο-
στήθιζε. Ὅταν ἐρχόντουσαν θέματα σάν τὰ
παραπάνω στὴ συζήτηση ἔλεγε:

«*Τοιοῦτος ὁ βίος ἡμῶν, ἀδελφοί, τῶν ζώ-
ντων πρόσκαιρα· τοιοῦτο τὸ ἐπὶ γῆς παι-
γνιον· οὐκ ὄντας γενέσθαι, καί γενομένους,
ἀναλυθῆναι. Ὅναρ ἐσμέν οὐχ ἰστάμενον,
φάσμα τι μὴ κρατούμενον, πτῆσις ὀρνέου
παρερχομένου, ναῦς ἐπὶ θαλάσσης ἵχνος*

*οὐκ ἔχουσα, κόνις, ἀτμίς, ἐωθινὴ δρόσος,
ἄνθος καιρῶ φυόμενον καί καιρῶ λυόμε-
νον*» (Ἐπιτάφιος εἰς τὸν Καισάριον).

Καί ὀλοκλήρωνε (ὁ π. Μελέτιος) τὴν
σκέψη του πάλι μέ τὸν ἅγιο Γρηγόριο λέγον-
τας τὴν αἰσιόδοξη νότα:

«*Τοῦτό σοι τῆς ἐνταῦθα ζωῆς τὸ κέρδος,
ὀδηγηθῆναι διὰ τῆς ταραχῆς τῶν ὀρωμένων
καί σαλευομένων, ἐπὶ τὰ ἐστῶτα καί μὴ κι-
νούμενα*». Δηλαδή: «*Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο
κέρδος ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωῆ. Μέσα ἀπὸ ὅλο τὸν
θόρυβο καί τὴν ἀναταραχὴ ὄλων ὄσων βλέ-
πουμε καί τὰ ὁποῖα εἶναι ἀσταθῆ καί σα-
λευόμενα, νά ἀποκτήσουμε σοβαρότητα
σκέψης, ὥστε νά ὀδηγηθοῦμε νά ἐπιλέξουμε
τά ὄντως ὑπαρκτά καί μόνιμα*» (δηλαδή τὸν
Θεό).

Ἐκεῖνος ὁ μακάριος πατέρας μας βρι-
σκεται πλεόν στὰ ὑπαρκτά καί μόνιμα. Ὁ
τρόπος τῆς ζωῆς του ἦταν: «*Ζήσας οὕτω καί
παιδευθεῖς καί παιδεύσας, ὄρον ἐπισκοπῆς
εἶναι τὸν ἐκεῖνου βίου καί τρόπον, νόμον δέ
ὀρθοδοξίας τὰ ἐκεῖνου δόγματα*». Δηλαδή:
«Ἐζῆσε μέ τέτοιο τρόπο καί ἐκπαιδεύθηκε
καί ἐκπαίδευσε, ὥστε ἡ ζωὴ του καί ὁ τρό-
πος του νά εἶναι κανόνας, τοῦ τί σημαίνει
ἐπίσκοπος, καί τί Ὀρθόδοξο φρόνημα ἢ δι-
δασκαλία του».

Ἐμεῖς τώρα μέ ἀφορμὴ τὸ τετραετές
μνημόσυνό του «*Μὴ πενθῶμεν Μελέτιον,
οἶων ἀπηλλάγη κακῶν εἰδότες, ἀλλ' ἡμᾶς
αὐτούς, οἷοις ὑπελήφθημεν καί οἷα θησαυ-
ρίζωμεν*». Δηλαδή: «*Νά μὴ πενθοῦμε γιὰ
τὸν Μελέτιο γνωρίζοντας ὅτι ἀπαλλάχθηκε
ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα λυπηρά. Νά πενθήσουμε
τούς ἑαυτούς μας, γιατί εἴμαστε ἀκόμα στὰ
τρεπτά καί εἶναι ἀστάθμητο τὸ τί θά θησαυ-
ρίσουμε κατὰ τὴν διαδρομὴ*».

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Χριστὸ νά δε-
χθεῖ τίς παρακλήσεις τοῦ πατρός Μελετίου
γιὰ ὅλους ἐμᾶς, γιὰ τὸν διάδοχό του, γιὰ
τούς ἱερεῖς τῆς μητροπόλεως, γιὰ τοὺς χρι-
στιανούς ὅλους, γιὰ κάθε εἰλικρινῆ ἀναζη-
τητὴ τῆς ἀλήθειας, ὥστε νά ἔχουμε τὴν περι-
σκεψη νά χρησιμοποιοῦμε σωστά τὸ χρόνο
τῆς ζωῆς μας καί «*νά ἠθουρίζουμε μόνιμα
καί μὴ σαλευόμενα*». Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Παράδοσις ζωής

Σκοπός τῆς λατρευτικῆς συνάξεως εἶναι ἡ **θεία Κοινωνία**. Αὐτή εἶναι οὐσιαστικά καί ἡ **παράδοσις** στήν Ὁρθόδοξο ζωή. Ὁ Χριστός εἶχε τή δική Του παράδοσι ἀπό τόν Θεό Πατέρα. «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ πατρός μου» (Ματθ. α΄ 27). Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ εἶναι παραδομένα στήν ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ. Ἀλλά κυρίως παρέδωσε ὁ Πατέρας στόν Υἱό τό **χρῆσμα**, γιά νά καταστή ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

- Ἐχει ὁ Ἰησοῦς μπροστά Του πάντοτε τό σχέδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως. «Μέλλει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου **παραδίδοσθαι** εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται» (Ματθ. ιζ΄ 22).

- Στή θεία Λειτουργία λέει ὁ λειτουργός: «*Τῇ νυκτί, ἧ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδου...*».

- Ὁ Χριστός: Παραδίδεται στήν εὐδοκία τοῦ Πατρός, γιά νά γίνη ἡ σάρκωσις. Παραδίδεται στήν ταπεινώσι τοῦ Σταυροῦ, γιά νά νικήσῃ τό θάνατο καί νά λυτρώσῃ τόν ἄνθρωπο. Παραδίδεται στή ζωή τῆς Ἀναστάσεως, γιά νά χαρίσῃ στό λυτρωμένο ἄνθρωπο τήν αἰώνια ζωή καί βασιλεία. «**Παρεδόθη** διά τά παρπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ΄ 25).

- Τό σπουδαιότερο: Ὁ Χριστός παραδίδεται στήν **Ἐκκλησία**, ὡς «*προσφέρων καί προσφερόμενος*». Ἡ **θεία Λειτουργία** εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Ἄει σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*». Τήν παράδοσι αὐτή παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καί διά μέσου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτή ἡ παράδοσις γίνεται καθημερινή προσφορά, καθημερινή ζωοποίησις, καθημερινή μετάγγισις.

Αὐτή τή σωτηριώδη ἀλήθεια τονίζει ὁ ἀπόστ. Παῦλος: «Ἐγώ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἧ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε: **Λάβετε φάγετε**: τοῦτό μου ἐστι τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον· **τοῦτο ποιεῖτε** εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Α΄ Κορ. ια΄ 23-24).

- Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ἔγινε **προκαταβολικά** τῇ Μεγ. Πέμπτῃ στό Μυστικό Δεῖπνο. Ἡ **ὑπογραφή** γιά τήν παράδοσι χαραχτήκε τῇ Μεγ. Παρασκευῇ πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτῆμα κάθε πιστοῦ ὅλων τῶν αἰώνων.

Δύο εἶναι τά σπουδαιότερα, πού παρέδωσε ὁ Χριστός «εἰς τό διηγεῖς» (Ἐβρ. ι΄ 1) καί «εἰς τό παντελές» (Ἐβρ. ζ΄ 25):

- Ὁ **Λόγος** Του καί τό **Αἷμα** Του.

Ὁ Παῦλος παρέλαβε κατ' εὐθείαν ἀπό τόν Κύριο τό **Εὐαγγέλιο** (Γαλ. α΄ 12). Πότε; Κατά τήν ἀποκάλυψι, πού δέχτηκε στή **Δαμασκό**. Τό διδάχτηκε στήν **ταχύρρυθμο** ἀποκάλυψι τῆς Δαμασκοῦ. «Γνωρίζω -λέει- τό εὐαγγέλιον τό εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἐστὶ κατά ἄνθρωπον. Οὐδέ γάρ ἐγώ παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α΄ 11).

Ὅπως κατ' εὐθείαν ἀπό τόν Κύριο παρέλαβε τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι κατ' εὐθείαν παρέλαβε καί τήν ἀλήθεια τῆς παραδόσεως, πού εἶναι ἡ προσφο-

ρά του **Μυστικοῦ Δείπνου**. Σάν νά βρισκόταν στό ὑπερῶο. Σάν νά ἄκουσε μέ τά αὐτιά του τό πρῶτο «*Λάβετε, φάγετε*» καί τό πρῶτο «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες*».

● Ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ μνημονεύεται ἀπό τόν Παῦλο σέ ἀντίθεσι μέ τή **σκληρότητα** μερικῶν χριστιανῶν, πού ὄχι τόν ἑαυτό τους δέν θυσιάζουν γιά τούς ἄλλους, ἀλλ' οὔτε ἀπό τά θεωρούμενα ἀγαθά τους μοιράζουν. Πῶς εἶναι δυνατόν νά λέγεται χριστιανός ὁ **φίλαντος**; Πῶς εἶναι δυνατόν νά θεωρῆται μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ὁποῖος δέν δίνει, ὁποῖος δέν λέει «*λάβετε, φάγετε*», ἀλλά συνεχῶς ἀποθηκεύει γιά τόν ἑαυτό του;

● Χριστιανός τῆς **παραδόσεως** εἶναι ὁποῖος πιστεύει στήν παράδοσι τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἴδιος μέ τή σειρά του παραδίδει στούς ἄλλους ὅσα νομίζει δικά του, τά χρήματά του, τήν ἀγάπη του, τό χρόνο του, τά ὑπάρχοντά του.

● Ἡ παράδοσις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, τῆς θείας Κοινωνίας, ἔγινε τήν τελευταία νύκτα πρό τοῦ Πάθους. Ὁ Χριστός «*ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε· Λάβετε φάγετε· τοῦτό μου ἐστι τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*».

Ἡ **προσφορά** εἶναι **εὐχαριστία**. Κάθε προσφορά. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, πού μᾶς ἀξιώνει νά προσφέρουμε τή μικρή ἀγάπη μας σάν ἀντίδοσι γιά τή δική Του ἀνεκδιήγητη ἀγάπη. Ἡ θ. Κοινωνία καλεῖται καί **θεία Εὐχαριστία**, διότι τό προσφερόμενο Δῶρο δέν ξεπληρώνεται, παρὰ μόνο μέ ὀλόθερη εὐχαριστία.

● Ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν Πατέρα, ὁ Κύριος «*ἔκλασε*», τεμάχισε τόν ἅγιο Ἄρτο, πού ἦταν τό Σῶμα Του. Ὁ ἕνας Χριστός προσφέρεται σέ ὅλους. Εἶναι «*ὁ μελιζόμενος καί μὴ διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλά τούς μετέχοντας ἀγιάζων*». Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὀλόκληρη ἡ Θεότητα καί ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Στόν ἀγιασμένο Ἄρτο τῆς ἀγίας Τραπέζης ὄχι ἀπλῶς καθρεφτίζεται, ἀλλ' **εἶναι** ὀλόκληρος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Τό ἴδιο καί στόν ἀγιασμένο Ἄρτο σέ χιλιάδες ὀρθοδόξους ναούς. Ὁ ἴδιος Χριστός, ὀλόκληρος, «*ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καί ὠδε ἡμῖν ἀοράτως συνών*».

Στό κάθε τεμάχιο μετά τήν **κλάσι** τοῦ ἀγιασμένου Ἄρτου, σέ κάθε θεῖο μαργαρίτη, καί πάλι ὀλόκληρος ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Δέν καθρεφτίζεται ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι. Τόν ζοῦμε καί Τόν γενομάστε ὀλόκληρο.

● Ὅταν τελῆται τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δέν ἔχουμε μία ἀπλή **ἀνάμνησι** τῆς θυσίας καί προσφοράς τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου **πραγματικά**. Μερικοί αἵρετικοί παρερμηνεύουν τό «*εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*» (Α΄ Κορ. ια΄ 24). Ἀλλά δέν προσέχουν τό «*τοῦτο ποιεῖτε*». Σέ ἀνάμνησι τοῦ μεγάλου γεγονότος, γίνεται **τό ἴδιο**, πού ἔκανε ὁ Χριστός, ὅπως ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς (κβ΄ 19-20) καί ὁ Παῦλος (Α΄ Κορ. ια΄ 23-26). Τοῦτο, αὐτό, τό ἴδιο. Εἶναι ὁ ἴδιος Χριστός, πού προσφέρεται. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τοῦτο, ἐκεῖνο τό δείπνόν ἐστιν*» (Ε.Π.Ε. 18α,202). Με τὰ φρασις: Αὐτό, πού ἐμεῖς τελοῦμε, ἐκεῖνο τό Δείπνο εἶναι.

● Ὅταν γιά πρώτη φορά μίλησε ὁ Χριστός γιά τήν προσφορά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος, μετά τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων (κεφ. 6ο τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου), πρόλαβε κάθε παρεξήγησι περί δήθεν συμβολικῆς προσφοράς. Καί βεβαίωσε: «*Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρώσις, καί τό αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ΄ 55-56).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Υπόδειγμα ζωής

Β' Κορ. ιβ' 16-19

Ανυπόκριτος (στ. 16)

Η αγάπη του Παύλου είναι ανυπόκριτη. Χωρίς τόν παραμικρό δόλο αγαπά. Καί υφίσταται τά πάντα γιά τίς ψυχές τών ανθρώπων. Κυριολεκτικά ξεχύνεται ή αγάπη του καί ό κόπος του καί τό δάκρυ του, αλλά καί τό αίμα του.

Νομίζετε, ότι όλα αυτά συγκινούσαν τούς ψευδαποστόλους; Ασφαλώς όχι. Τόν κακοπροαίρετο δέν τόν συγκινούν ούτε τά επιχειρήματα-βουνό!

Οί ψευδαπόστολοι φαίνεται, πώς είχαν αρχίσει άλλη διαβολή κατά του Παύλου:

—Ξέρετε; *Ναί, είναι αλήθεια, ότι εμφανώς ό Παύλος δέν εισπράττει τίποτε. Αλλά είναι πανούργος! Παίρνει, αλλά μέ πλάγιους τρόπους.*

Τήν αποκαλύπτει καί αυτή τήν κατηγορία ό Παύλος. Βλέπετε, δέν θέλει νά κρύψη τίποτε. Θά ξεκαθαρίσει τελείως τό τοπίο. Θά βγάλη από τό μυαλό τών Κορινθίων τήν οποιαδήποτε ύποψία. Τουλάχιστον όσο εξαρτάται από εκείνον. Από κει καί πέρα, ήταν θέμα τής αγάπης καί τής εμπιστοσύνης, πού είχαν οί Κορινθιοί στό πρόσωπό του. Άλλωστε στόν προηγούμενο στίχο εξέφρασε ένα παράπονο: *«Εί καί περισσοτέρως αγαπών ήπιον αγαπῶμαι»* (στ. 15).

Αναφέροντας τήν κακωψία τών ψευδαδέλφων, λέει στή συνέχεια ό Παύλος: *«Ἐστω δέ ἐγώ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς, ἀλλ' ὑπάρκων πανούργος δόλω ὑμᾶς ἔλαβον»* (στ. 16). Απόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἄλλ' ἔστω, ἐγώ ό ἴδιος δέν σᾶς ἐπιβάρυνα, ἀλλ' εἶμαι πανούργος καί σᾶς ἔπασα μέ δόλο».*

● Λαϊκή παροιμία λέει: *«Ἐξ ἰδίων κρίνει κανείς τά ἀλλότρια».* Ἐκείνοι ήσαν δόλοιοι, οί ψευδάδελφοί. Τούς είχε καταγγεῖλει υπεύθυνα ό Παύλος (Β' Κορ. ιζ' 13). Ἐνεργούσαν δόλια, πονηρά, ύπουλα.

Καί στό θέμα του χρηματισμοῦ, αλλά καί τής ἐξουσιαστικής μανίας, πολλή πανουργία λειτουργεῖ. Ὑπάρχουν κλέφτες του ἱεροῦ χρηματός, πού παριστάνουν τούς ἐλεήμονες! Μέ διάφορες προφάσεις (Α' Θεσ. β' 5), εισπράττουν υπέρογκα ποσά, τά όποια όμως δέν διαχειρίζονται γιά ἱεροῦς σκοπούς, αλλά κατά μεγάλο μέρος ἰδιοποιούνται. Ὑπάρχουν ἀδηλοί πόροι.

Εὔκολα ό λαός προσφέρει χρήματα γιά ἁγίους σκοπούς. Καί φυσικά ή προσφορά του θά λογιστῆ ἀπ' τό Θεό ως προσφορά. Αυτό όμως δέν σημαίνει, ότι ἔφτασε καί στόν προορισμό της ή προσφορά.

● Νόμιζαν, λοιπόν, ότι μπορούσε νά κολλήσει μία τέτοια «ρετσινιά» καί στόν Παῦλο. Μά του Παύλου ή ζωή ήταν κρυστάλλινη. Εἶχε πλήρη διαφάνεια. Όλοι ήξεραν, πού βρισκόταν κάθε στιγμή καί τί ἔκανε. Δέν είχε λόγους νά κρύψη τίποτε.

Ἄλλωστε, ἄν παρίστανε τόν ἀκτήμονα καί μέ πανουργίες εισέπρατε καί καλοπερνούσε, δέν θάταν πάντα κατακόκκινα τά μάτια του ἀπό τήν αἰπνία καί τά χέρια του ροζιασμένα ἀπό τή «σακοράφα». Τά ἔδειχνε: *«Ταῖς χρεῖαις μου καί τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπρέτησαν αἱ χεῖρες αὔται»* (Πράξ. κ' 34).

● Δέν θέλουν ν' ἀκολουθήσουν τό παράδειγμα του οί κακοί ἐργάτες; Πλουτίζουν, ἐκμεταλλευόμενοι τά ἱερά καί τά όσια; Εἰσπράττουν τά καταραμένα τυχερά, δῆθεν γιά νά κάνουν ἐλεημοσύνη; Δηλαδή, κλέβουν τό Θεό, γιά νά ἐλεήσουν ἀνθρώπους; Ἐν πάση περιπτώσει, ἄς τά βροῦν μέ τό Θεό καί μέ τή συνειδησί τους.

Ἄνιδιοτελής (στ. 17)

Ἐκείνο, πού δέν ἔχουν δικαίωμα, είναι ν' ἀμφισβητοῦν τήν εὐλικρίνεια ενός Παύλου καί

τῶν μιμητῶν τοῦ Παύλου. Καί μιμητές τοῦ Παύλου ἦσαν καί οἱ συνεργάτες τῆς ἐπιλογῆς του, ὅπως ὁ Τίτος στήν προκειμένη περίπτωση.

● Ἐλέγαν, φάνεται οἱ ψευδαδελφοί, ὅτι ἔβαζε ἄλλους νά εἰσπράττουν, καί ὕστερα τά ἔπαιρνε ὁ ἴδιος! Τό πληροφορήθηκε ὁ Παῦλος καί ἀπαντᾷ ἐρωτηματικά: *«Μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι' αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;»* (στ. 17). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Μήπως μέ κάποιον ἀπ' αὐτούς, πού σᾶς ἔστειλα, σᾶς ἐκμεταλλεύθηκα;»*.

Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Σάν μερικούς μεγαλόσχημους κληρικούς, πού τάχα δέν πίνουν οἱ ἴδιοι στά χέρια τους χρήματα, ἀλλά σάν φεύγουν, ὁ ὀδηγός τους ζητάει τά μεγάλα ποσά γιά τήν ἱεροτελεστία; Ὁ Παῦλος δέν εἶχε καθαρά μόνο τά δικά του χέρια, ἀλλ' εἶχε ἐμπνεύσει τήν ἴδια εὐαίσθησιά καί στοὺς συνεργάτες του. Λέει ὁ Χρυσόστομος: *«Εἶδες πόση ἐπίτασις ἀκρίβειας, τῷ μὴ μόνον ἑαυτὸν καθαρὸν τηρεῖν τοῦ λήμματος, ἀλλά καί τούς ὑπ' αὐτοῦ πεμπομένους οὕτω ρυθμίζειν, ἵνα μηδέ μικρὰν δῶ πρόφασιν τοῖς ἐπιλαμβανέσθαι βουλομένοις;... Οὕτως δέ οὔτε τῆς ἀναγκαίας τροφῆς οὔτε αὐτὸς ἀπύλαυσε, οὔτε τούς κοινωνούς ἀφῆκε μετασχεῖν, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἐπιστομίζων τῶν ἀναισχύτων τά στόματα»* (Ε.Π.Ε. 20,82).

Μετὰ φρασίς: Εἶδες τί ὑπερβολική ἀκρίβεια στό νά τηρῆ καθαρὸ ὄχι μόνο τὸν ἑαυτό του ἀπὸ ἀπολαβές, ἀλλά καί ὅσους ἔστειλε νά τούς καθοδηγῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὥστε νά μὴ δώσῃ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ σ' ὅσους ζητοῦσαν ἀφορμὴ νά τὸν κατηγορήσουν;... Ὁ Παῦλος οὔτε τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἔπαιρνε, οὔτε ὁ ἴδιος, ἀλλά καί τούς συνεργούς του δέν ἄφνευε νά παίρνουν, γιά νά σφραγίσῃ ἔτσι τὰ ἀναίσχυτα στόματα.

● Ἡ φιλοχρηματία βρῖσκει πολλά *«κόλπα»*. Ἀπὸ τὴν ὑποκρισία τῆς «φιλοπτωχείας», πού εἶχε ὁ Ἰούδας (Ἰωάν. 1β' 5), μέχρι τῆς ἠλεκτρονικῆς *«κομπίνες»* τῶν ἡμερῶν μας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχῃ φόβο Θεοῦ καί εἶναι φιλάργυρος, μετέρχεται ὅλα τά μέσα γιά τὸ εὐκόλο κέρδος.

Σέ μία κοινωνία ἀπάτης δέν γίνεται πιστευτὸ, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι τίμιοι! Ὁ Παῦλος δέν ἦταν ἀπλῶς τίμος. Ἦταν ὁ ἅγιος τῆς θυσίας.

Στά ἴχνη τοῦ Παύλου (στ. 18)

Προκαλεῖ: Πέστε μου, ἂν ἔχετε κάποιο στοιχεῖο: Ἐστειλα κανένα, πού σᾶς ἐκμεταλλεύθηκε;

Χρησιμοποίησα ἐγὼ κανένα σάν *«βαποράκι»* τῆς δικῆς μου φιλαργυρίας;

Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Τίτος; Ἔ, μάθετε λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε τὸ *«Μακάριόν ἐστι δίδοναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν»* (Πράξ. κ' 35). Καί σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ νά μὴ παίρνουμε, ἀλλὰ μόνο νά δίνουμε, βρίσκεται καί ὁ Τίτος καί οἱ λοιποὶ γνήσιοι συνεργάτες μου. *«Παρεκάλεσα Τίτον καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν μῆτι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; Οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; Οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;»* (στ. 18). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρεκάλεσα τὸν Τίτο (νά ἔλθῃ σέ σᾶς) καὶ μαζί του ἔστειλα τὸν ἀδελφόν. Μήπως σᾶς ἐκμεταλλεύθηκε ὁ Τίτος; Δέν βαδίσαμε μέ τὸ αὐτὸ πνεῦμα; Δέν βαδίσαμε στά αὐτὰ ἴχνη;»*.

● Ἐδῶ βλέπουμε τὸ τί εἶναι παράδοσις. Ὅχι μόνο στή θεολογία, ὄχι μόνο στή λατρεία, ἀλλά καί στό ἦθος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Κάποτε *«παράδοσι»* θεωροῦμε ἀποστεωμένες ἀντιλήψεις, πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τὴ φρεσκάδα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Κι ἐνῶ καλᾶμε τὸν κόσμο, μήπως καί κατῆ μία τρίχα ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ «σειρά», καταπατοῦμε τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου! Πλούσιοι καί φιλάργυροι ὄντες, κοιτάζουμε, μήπως π.χ. δέν εἶναι ἀπόλυτα *«ὀρθόδοξο»* τὸ τάδε βυζαντινὸ κομμάτι, πού ψέλνεται!

Ἔ, ὄχι, δέν εἶναι αὐτὸ παράδοσις. Παράδοσις εἶναι τὸ νά περπατᾶμε στό αὐτὸ πνεῦμα μέ τὸν Παῦλο. Νά βαδίζουμε στά ἴχνη τοῦ Παύλου. *«Οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; Οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;»* (στ. 18). Τελικὰ τὸ ν' ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ (Α' Πέτρ. β' 21), ὅπως τὰ ἀκολούθησε ὁ Παῦλος καί ὁ Πέτρος καί οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι *«καὶ πάντες οἱ ἅγιοι»*.

Πρὸ παντὸς ἡ ὀρθόδοξη παράδοσις ἔχει νά κάνει μέ τὴν παραλαβή.

● Ὅ,τι παραλάβαμε, αὐτὸ καὶ παραδίδουμε (Α' Κορ. 1α' 23).

● Ὅ,τι παραλάβαμε γιά τὸ σωτήριο Πάθος καί τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, αὐτὸ καὶ παραδίδουμε (Α' Κορ. 1ε' 1-3).

● Ὅ,τι παραλάβαμε γιά τὸ μυστήριον τῆς θ. Εὐχαριστίας, αὐτὸ παραδίδουμε.

● Ὅπως παραλάβαμε τὸ εὐαγγέλιον, ἔτσι τὸ παραδίδουμε.

● Ὅ,τι παραλάβαμε ἀπὸ τούς ἁγίους Πατέρες, αὐτὸ καὶ παραδίδουμε. Ἀλλὰ καί ὅποια σταυρωμένη πορεία παραλάβαμε, αὐτὴν καὶ ἀκολουθοῦμε.

Αυτό συνέβαινε με τους συνεργάτες του Παύλου. Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Οὐδέ μικρόν παρήλλαξαν ἐκείνοι ταύτην τὴν ἀκρίβειαν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν κανόνα διετήρησαν» (Ε. Π.Ε. 20, 84). Μετάφρασις: Οἱ συνεργάτες του οὔτε στό παραμικρὸ δέν ξέκλιναν ἀπ' τὴν ἀκρίβεια αὐτή. Τήρησαν τὸν ἴδιο κανόνα.

Κατενώπιον Θεοῦ (στ. 19)

Δέν συγκινεῖ τούς ψευδαδέλφους κάθε ἐποχῆς, καί τούς σημερινούς, ἡ γνήσια παράδοσις, ὁ κανόνας ζωῆς τῶν ἀποστόλων, τὸ ἀβράς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Παριστάνουν τούς ὀρθόδοξους, ἐκφράζονται μάλιστα καί φανατικά γιά δευτερεύοντα στοιχεῖα κάποιας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἀλλά στή ζωὴ τους ἔχουν ἄλλες παρά-δώσεις!

—Θά δώσεις «παρά», χρήματα, γιά νά γίνῃ τό τάδε ἢ τό τάδε μυστήριον ἢ τό τρισάγιο ἢ τό μνημόσυνο, ἢ τό εὐχέλαιο, ἢ ὁ ἀγιασμός!

Ὁ Παῦλος ἀπολογεῖται. Τελικά ἡ ἀπολογία του ἦταν γιά τούς καλοπροαίρετους χριστιανούς. Λέει στή συνέχεια: «Πάλιν δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα: Κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν. Τά δέ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπέρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς» (στ. 19). Στήν ἀπλοελληνική: «Νομίζετε τώρα, ὅτι ἀπολογούμεθα σέ σᾶς; (*Οχι!). Ὅμιλοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀρμόζει σ' ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅλα, ἀγαπητοί, τά κάνουμε γιά τή δική σας οἰκοδομή».

Γιά δύο ἀλήθειες σχετικά μέ τόν Παῦλο, ἦσαν βέβαιοι:

- Ἡ μία: Ζοῦσε «κατενώπιον Θεοῦ». Μιλοῦσε «ἐν Χριστῷ». Σέ κάθε ἐνέργειά μας ἄς σκεπτόμαστε, ὅτι βρισκόμαστε κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ (Γεν. 39,9). Μπροστά στόν Θεό! Δέν μπορούμε νά Τοῦ ξεφύγουμε. Ποῦ νά πᾶμε, καί νά μὴν εἶναι Ἐκεῖνος, νά μᾶς παρακολουθῇ; (Ψαλμ. 138,7).

Δέν εἴμαστε ὑπόλογοι στοὺς ἀνθρώπους τόσο, ὅσο στόν Θεό. Αὐτόν λογαριάζουμε. Αὐτόν σεβόμαστε. Αὐτόν φοβόμαστε. Σ' Αὐτόν θέλουμε ν' ἀρέσουμε, ἀφοῦ εἴμαστε δούλοι τοῦ Χριστοῦ (Γαλ. α' 13).

- Τό ἄλλο: σκοπὸς τῶν ἐνεργειῶν του εἶναι ἡ οἰκοδομή τῶν πιστῶν. «Τά δέ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπέρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς» (στ. 19). Σάν νά λέῃ στοὺς Κορινθίους:

—Ἄς λένε ὅ,τι θέλουν οἱ ψευδαδέλφοι, οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι, οἱ φιλάργυροι καί οἱ φιλό-

δοξοί. *Κι ἄς κατηγοροῦν καί μένα. Ἐγὼ ὅ,τι κάνω, τό κάνω, γιά νά σᾶς οἰκοδομήσω, γιά νά σᾶς ὠφελήσω. Κι ὅταν ὑποχωρῶ σέ δευτερεύοντα θέματα, γιά τὴν οἰκοδομὴ τὸ κάνω. Κι ὅταν ἀναγκάζεται νά μιλήσῃ γιά τὸν ἑαυτό του, γιά τὴν οἰκοδομὴ τὸ κάνει.*

Ἐπὶ τοῦ θεμέλιου, ὁ Χριστός (Α' Κορ. γ' 11).

Καθένας οἰκοδομεῖται πάνω σ' αὐτὸ τὸ θεμέλιο, γιά νά συναρμολογηθῇ μέ τόν Χριστό, νά ἐνσωματωθῇ συνειδητὰ στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ (*Ἐφεσ. β' 21).

Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά στέκουν γερὰ οἱ πιστοὶ στήν οἰκοδομὴ τοῦ Χριστοῦ, νά μὴ λυγίζουν, νά μὴ γκρεμίζονται. Νά στερεώνονται στήν πίστι.

Δ.Γ.Α.

Ἡμερολόγιο 2017

Ἀφιερωμένο στή
Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τιμὴ 1 εὐρώ.

Προσφορά:

20 εὐρώ τὰ 30 τεμάχια.

30 εὐρώ τὰ 50 τεμάχια.

Διαδώστε τὸ νέο ἡμερολόγιο.

τηλ. 2103212713-2109765440

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος Ἱωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολλάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό πέρασμα τοῦ Θεανθρώπου

Ἡ ιστορία ἄλλαξε ἀπό τό πέρασμα τοῦ ἑνός Ἀνθρώπου, τοῦ Θεανθρώπου. Πέρασε ἀπό τή γῆ ὁ τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ποιητής. Πέρασε εὐεργετώντας ὁ Θεάνθρωπος. Ὅσο κι ἂν κλείνη τά μάτια ἡ ἀθεία, ἐκτυφλωτικό εἶναι τό πέρασμα τοῦ Χριστοῦ. Πέρασε καί ξαναπέρασε καί ξαναπερνάει. Δέν ἔκανε βόλτα ἐπιθεωρήσεως ἢ ἐπιδείξεως. Πέρασε καί διδάξε. Πέρασε καί ἀγάπησε. Πέρασε καί θαυματουργήσε. Πέρασε καί θυσιάστηκε.

• Τό πέρασμα τοῦ Θεανθρώπου. Δέν εἶναι ὁ τρόμος. Εἶναι ὁ δρόμος. Δέν εἶναι ὁ ἀπόμακρος. Εἶναι ὁ Φιλάνθρωπος.

Δέν εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ὕπνου. Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ὕμνου.

• Πέρασε ὁ Χριστός γιά ν' ἀγαπήσῃ τόν ἄνθρωπο.

• Γιά ν' ἀναπαύσῃ τόν ἄνθρωπο.

• Γιά ν' ἀρπάξῃ τόν ἄνθρωπο ἀπό τά δίχτυα τῆς σκλαβιάς, νά τόν ὀδηγήσῃ στό ὕψος τῆς ἐλευθερίας.

• Πέρασε ὁ Θεάνθρωπος γιά νά προσλάβῃ τόν ἄνθρωπο.

Πιστεύουμε στό πέρασμα ἑνός Θεανθρώπου, «*ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ τῶν παθῶν, ἡ ζωὴ καί ἡ ἀνάστασις ἡμῶν*».

• Πέρασε ὁ Ἄνθρωπος. Περνάει ὁ Θεάνθρωπος. Ἀστράψτε, καρδιές. Περνάει ὡς Φῶς. Τό δικό Του πέρασμα εἶναι ΦΑΡΟΣ. Στέκει στό βράχο τῆς ιστορίας καί φωτίζει ὅλα τά πλεούμενα τῆς ζωῆς.

Τό δικό μας πέρασμα δέν εἶναι Φάρος. Εἶναι Φακός μικρός. Ἄναβέ τον, γιά νά μή σκουτάψουν οἱ ἄνθρωποι. Ἄναβε τό Φακό, γιά νά μή πέσουν καί οἱ ἄλλοι καί μεῖς στή φάκα τοῦ κόσμου.

• Ρίχνε τό φῶς σου καί δείχνε στούς διαβάτες τοῦ κόσμου, πῶς ἕνας ὑπάρχει ἐλπίδα καί φῶς μου, μονάχα ὁ Χριστός.

Προκλητικός γυμνισμός

Ἡ ἰαμιά ἀκόμα φορά θά ἀναφερθοῦμε στό θέμα τῆς γύμνιας. Εἶναι προκλητική τώρα ἰδίως τό καλοκαίρι. Ἔχει χαθῆ τελείως ἡ αἰδώς (ἢ ντροπή). Ξεδιάντροπα περιφέρονται. Τά ἀνδρικά μάτια, ὅπου κι ἂν στραφοῦν, ἀμαρτάνουν. Καί ἡ αἰτία εἶναι τό «*γδύσιμο*» τῶν **γυναικῶν**. Συναγωνισμός καί σέ μικρές καί σέ μεγάλες, ποιά θά.. ἐκθέσῃ μεγαλύτερο μέρος τοῦ σώματός της. Καί φυσικά δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά βάλῃ φρένο στόν ξέφρενο καί ξετσιπίωτο γυμνισμό, ὅπως κυκλοφορεῖ στούς δρόμους, καί περισσότερο στίς παραλίες.

Μπορεῖ ὅμως καί ἐπιβάλλεται νά ἐλέγχῃ τόν **ιερό χώρο** τῆς λατρείας. Δέν μπορεῖ ἐκεῖ, πού ἀσπάζονται οἱ πιστοί τό πρόσωπο τῆς σεμνῆς Κόρης, τῆς Παναγίας, νά ἐπιβάλλῃ τό θέλημά της καί ἡ... θεά Ἀφροδίτη.

(Ἄναδημοσιεύουμε σχόλιο παλιότερων ἐτῶν, ἀφοῦ τό θέμα παραμένει, καί μάλιστα ὀξύτερο).

Γατί προσέρχεται ἡ γυναίκα στό Ναό; Ρωτᾶμε εἰδικά καί πρωταρχικά τή γυναίκα, διότι ἡ ἱεροπρεπῆς καί ἀγία στάσις τοῦ ἄντρα στό Ναό ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἀπό τήν παρουσία τῆς γυναίκας, καί μάλιστα τήν ἐμφάνισί της.

• Γιατί προσέρχεται, λοιπόν, ἡ γυναίκα; Γιά νά ἐπιδειχθῆ; Εἶναι «*πασαρέλα*» μόδας ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ, καί θέλει νά ἐπιδείξῃ τά **κοσμήματά** της ἢ γυναίκα καί τά **φτιασίδια** της;

• Γιατί προσέρχεται ἡ γυναίκα; Γιά νά κάνῃ ὑπακοή στό Θεό καί «στό λόγο τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Πράξ. κ' 36), ἢ γιά νά μεταβάλῃ μέ τήν παρουσία της τόν παράδεισο σέ κόλασι; Γιά νά ἀναδείξῃ τήν ἀσχημοσύνη τῆς **ἀναιδοῦς γυμνότητος** σέ περίοπτη θέσι, ἢ γιά νά κατα-

δείξει τήν **εὐλάβεια** καί τή **σωφροσύνη** της;

• Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ρωτάει εὐθέως τίς γυναῖκες, πού προσέρχονται στόν τόπο τῆς λατρείας μέ προκλητική καί σκανδαλώδη ἐμφάνισι:

—*Δηλαδή, πᾶτε κόντρα στόν ἀπόστολο Παῦλο;*

• Μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τό ντύσιμο τῶν γυναικῶν; Ναί! Ὁ... καθυστερημένος Παῦλος δέν ἦταν σάν τούς... προοδευτικούς, πού ἐπιτρέπουν τήν **ὅποιαδήποτε ἐμφάνισι** τῶν γυναικῶν. Ναί! Ὁ... ἠθικολόγος Παῦλος δέν ἦταν σάν τούς κουλτουριάρηδες θεολόγους, πού δέν καταπιάνονται μέ παρόμοια θέματα! Ναί! Ὁ Παῦλος, ὁ θεολόγος τῶν θεολόγων, ὁ προοδευτικός τῶν προοδευτικῶν, καθορίζει καί τόν τρόπο τοῦ ντυσίματος (ὄχι γδυσίματος!) τῶν γυναικῶν στόν τόπο τῆς κοινῆς προσευχῆς. Ἄς τόν ἀκούσουμε: «Βούλομαι προσεῦχεσθαι (ἐν ἐκκλησίαις) τὰς γυναῖκας ἐν **καταστολή** κοσμίῳ, μετά αἰδοῦς καί σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μή ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῶ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὅ πρέπει γυναιξίν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν» (Α' Τιμ. β' 8-9).

Αὐτά λέει ὁ Παῦλος. Ἄπαιτεῖ ντύσιμο, πού **νά καλύπται ὄλο τό σῶμα**. Ὅρίζει σάν στολίδια τήν **ντροπή** καί τή **σεμνότητα**. Ἄπαγορεύει χρυσᾶ κοσμήματα καί ρούχα πολυτελῆ.

Λοιπόν, θά πάη ἡ χριστιανή γυναῖκα κόντρα στόν ἀπόστολο Παῦλο;

• Γιατί προσέρχεται ἡ γυναῖκα στήν ἐκκλησία; Γιά **νά χρησιμοποιηθῆ ὡς μαγνήτης τῆς ἁμαρτίας**; Ἄν ὁ λειτουργός δῆ ἕνα διάβολο (μέ τή μορφή πού εἰκονίζεται) **νά μπαίνει** στό **Ναό**, τήν ὥρα μάλιστα τῆς λατρείας, θά τοῦ συμπεριφερθῆ μέ εὐγένεια; Θά τόν ἀφήσῃ **νά περιφέρεται** καί **νά «γαργαλάη»** μέ αἰσχρές ἐπιθυμίες τούς ἐκκλησιαζομένους;

Ἄσφαλῶς θά τόν κυνηγήσῃ. Διάβολος, περιφερόμενος θίασος, μέσα στό **Ναό**; Καί μάλιστα ἐστῶς καί καθήμενος «ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ»; (Β' Θεσ. β' 4).

• Δέν λέμε, ὅτι ἡ γυναῖκα (μικρή ἢ

μεγαλύτερη), πού ἐμφανίζεται προκλητικώτατα στό **Ναό**, εἶναι διάβολος. Δέν εἶναι βέβαια διάβολος, ἀλλά **διαβολικό ἔργο** ἐπιτελεῖ, ἐκούσια ἢ ἀκούσια.

• Δέν λέμε **νά τήν πετάξῃ ἔξω**, μέ ἄγριο τρόπο, ὁ κληρικός τῆς γυναῖκα, πού **τολμάει** μέ θράσος **νά δείχνῃ ὄλο σχεδόν τό σῶμα** τῆς γυμνῆ! Ἄλλά ρωτᾶμε: **Τί θά γίνη;**

• Θά ἐπηρεάζεται καί θά κάμπτεται ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἀναίδῃ συμπεριφορά κάθε ἡμίγυμνης γυναῖκας, πού λέει:

—*Γιατί; Σᾶς ἐνοχλῶ; Ἄν σκανδαλίζεστε, νά μή μέ κοιτάτε! Ἔτσι διώχνετε τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τήν ἐκκλησία!*

• Θά ἀνεχτῆ ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, πού ὠρίστηκε φύλακας καί φρουρός τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ, **νά μετατραπῆ ὁ Ναός** σέ τόπο ἀλλεπαλλήλων **πράξεων μοιχείας**; Ναί, ὁ Κύριός μας τόνισε, ὅτι κάθε βλέμμα **πονηρό** σέ γυναῖκα **ισοδυναμεῖ μέ μοιχεία** (Ματθ. ε' 28). Καί **ποῦ θά πάη** τὰ μάτια του ὁ ἐκκλησιαζόμενος ἄντρας, ἀλλά καί ὁ λειτουργός, ὅταν μπροστά του **προβάλλουν γυμνά** τὰ... «κάλλη» τῆς δῆθεν ἐκκλησιαζομένης γυναῖκας; Θά προστατεύῃ ὁ λειτουργός τῆς ἀγνῆς καί καθαρᾶς λατρείας τήν **ἀναίδεια καί τή μοιχεία**, μόνο καί μόνο γιά **νά μή** **κακοκαρδίση** κάποια κυρία; Ἡ θά σταθῆ **ἀκοίμητος φρουρός τῆς σεμνότητας** καί τῆς σωφροσύνης, τῆς ἠθικῆς καί τῆς καθαρότητος;

• Κάθε πρόβλημα θέλει τή σωστή ἀντιμετώπισί του. Τό πρόβλημα τῆς καλοκαιρινῆς ἐμφανίσεως πολλῶν γυναικῶν σέ **Ναούς** καί προσκυνήματα, ἀπαιτεῖ **σωστή ἀντιμετώπισι**. Πάντως, **ἀντιμετώπισι, ὄχι ἀνοχή**.

Ἄλλοίμονο, ἂν ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς (Ματθ. κα' 13), **καταντήσῃ οἶκος... ἀνοχῆς!** **«Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου!»**

Ἦμνεῖται ὁ ὕβριστῆς τοῦ Χριστοῦ...

Ζέρετε πού συνεκλήθη ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» τό δεκάημερο τῆς Πεντηκοστῆς; Στήν ΟΑΚ,

δηλαδή στην **Ὁρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης**. Ἐκείνο πού δέν ξέρετε εἶναι, ὅτι στὸν ἴδιο χώρο ἀπὸ 8 ἕως 12 Μαΐου 2016 διεξήχθη Συνέδριο γιὰ νὰ ἐξυμνηθῆ ὁ βλάσφημος λογοτέχνης **Νικ. Καζαντζάκης!** Τὸ Συνέδριο εἶχε θέμα «Ὁρθοδοξία καὶ λογοτεχνία». Τὸ συνδιοργάνωσαν ἡ ΟΑΚ καὶ ἡ τοπικὴ ἐπιτροπὴ Χαλίων τῆς Διεθνoῦς Ἐπιχειρήσεως Φίλων Νίκου Καζαντζάκη.

● Τὸν Καζαντζάκη παρουσίασαν ὡς μέγα... ὀρθόδοξο θεολόγο ὁ διευθυντὴς τῆς ΟΑΚ (Ὁρθ. Ἀκαδ. Κρήτης) **κ. Κων. Ζορμπᾶς**. Τὸν ὠνόμασε «ἐνθεο συγγραφέας», κάτι σάν... θεόπνευστο! Καὶ παρουσιάστηκε ὑβριστικὸς ἐναντίον ὅσων εἶναι ἐναντίον τοῦ Καζαντζάκη γιὰ τὰ αἰσχρά καὶ ἀνώμαλα, πού ἔγραψε γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶπε ὁ κ. Ζορμπᾶς γιὰ τοὺς ἀντικαζαντζακικούς: «Ἡ λάθος θεώρηση τοῦ Καζαντζάκη ὀφείλεται σέ ὅλους ἐκείνους, πού χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἄγνοια τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης καὶ κυρίως κινουῦνται ἀπὸ κακοπροαίρετα κίνητρα».

● Τὰ ὅσα σημειώνουμε ἐδῶ γιὰ τοὺς ὑμνητὲς τοῦ βλασφήμου λογοτέχνη Καζαντζάκη ὀφείλονται σέ ἄρθρο τοῦ γνωτοῦ δημογράφου **κ. Γεωργίου Παπαθανασοπούλου**. Ὁ κ. Παπαθανασόπουλος δέν ἀναφέρει μόνο τὸν κ. Ζορμπᾶ, πῶς ἐξυψώνει σέ... πατερικὸ θεολόγο τὸν Καζαντζάκη. Ἀναφέρει καὶ κάποια κ. Χατζηαποστόλου, πού σημειώνει: «Ὁ Νίκος Καζαντζάκης, τοῦτος ὁ ἐνθεος συγγραφέας, εἶναι ἀληθινὸς χριστιανός, ἐπειδὴ εἶναι ποιητὴς μέ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη ψυχὴ, κατὰ τὸν γέροντα Πορφύριο...»!

Βέβαια ὁ γέροντας (ἅγιος) Πορφύριος δέν εἶπε ποτέ τέτοιο πράγμα. Νά ἡ φράσις τοῦ π. Πορφυρίου, ὅπως λέγεται, ὅτι τὴν εἶπε: «Γιὰ νὰ γίνεи κανεῖς χριστιανός πρέπει νὰ ἔχει ποιητικὴ ψυχὴ, πρέπει νὰ γίνεи ποιητὴς...»! Ἐπειδὴ, λοιπόν, κατὰ τὴν κ. Χατζηαποστόλου ὁ Καζαντζάκης ἦταν ποιητὴς, ἄρα κατὰ τὸν π. Πορφύριο ἦταν ἀληθινὸς χριστιανός»!!!

Βεβηλώνουμε καὶ τοὺς ἁγίους, προκειμένου νὰ ἀγιοποιήσουμε τοὺς βλασφήμους.

● Ἀλλὰ τὸ πῶς ἐξοργιστικὸ εἶναι, ὅτι στὴ σχετικὴ συζήτησι στὸ διαδικτυο παρουσιάστηκε Μητροπολίτης νὰ ἐκθειάζῃ τὸν αἰσχρὸ καὶ βλάσφημο Καζαντζάκη. Πρόκειται γιὰ τὸν **Μητροπ. Ἀρκαλοχωρίου Ἀνδρέα (Νανάκη)**. Ὁ Μητροπολίτης κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού καταδίκασε τὸν Καζαντζάκη, ἰδίως γιὰ τὰ δύο του βιβλία «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται» καὶ «Ὁ τελευταῖος πειρασμός». «Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο -γράφει ὁ Ἀρκαλοχωρίου- ἐλεύθερο ἀπὸ τίς σκοπιμότητες καὶ τίς πιέσεις μῆς ἐθνοκρατικῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀσχολήθηκε μέ τὸν Καζαντζάκη»!

«Γκρίζοι λύκοι» σεβάσμιοι γέροντες!

Ἡ αἰ ἂν ὁ κ. Ζορμπᾶς καὶ ἡ καζαντζάκειος παρέα του ἀγνόησαν τοὺς πολεμῖους τοῦ βλασφήμου Καζαντζάκη, ὁ Μητροπ. Ἀρκαλοχωρίου, μιλώντας γιὰ τὸν θαρραλέο καὶ σεβάσμιο κληρικὸ **π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη**, τὸν ὠνόμασε «**γκρίζο λύκο!**»! Εἶπε σχετικὰ: «*Βέβαια γκρίζοι λύκοι, φανατικοὶ καὶ διχαστικοί, ὑπάρχουν παντοῦ καὶ πάντοτε!*»

● Καὶ δέν εἶναι μόνο ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Στους «γκρίζους λύκους» κατατάσσεται καὶ ὁ σεμνὸς καὶ λογιώτατος κληρικὸς **π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος**, πού ἀπεκάλεσε τὸν Καζαντζάκη «*Μιὰρὸ καὶ ἀνόσιο ὑβριστὴ τοῦ Κυρίου!*»!

Ἀπὸ κείμενο τοῦ π. Ἐπιφανίου μεταφέρουμε μεταγλωττισμένο ἓνα σχετικὸ μέ τὸν Καζαντζάκη ἀπόσπασμα: «*Ἀπὸ τοῦ πῆρε τὸ δικαίωμα ὁ Καζαντζάκης νὰ διαστρεβλῶνῃ κατὰ φρικῶδη τρόπο τὰ ἱερά κείμενα καὶ νὰ λήῃ, ὅτι ὄχι στὴ Βηθλεέμ, ἀλλὰ στὴ Ναζαρέτ γεννήθηκε ὁ Κύριος, ὅτι ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὴ γέννησι ἀγγέλων ἦταν... ὄνειρο τῆς Μητέρας Του, ὅτι ὁ Συμεὼν Τὸν εἶδε ὄχι νήπιο 40 ἡμερῶν, ἀλλὰ ἄνδρα τέλειο, ὅτι ὁ Κύριος δέν εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ Μεσσιακὴ συνείδησι, ἀλλὰ τὴ διαμόρφωσε σὺν τῷ χρόνῳ ὑπὸ τὴν ἐπήρεια ποικίλων παραγόντων, ὅτι σέ ἡλικία 20 ἐτῶν ἦταν ὑποψήφιος γαμβρὸς τῆς Μαγδαληνῆς, ὅτι ὁ Ἰουδας*

ἦταν ὁ ἄριστος καὶ ὁ εὐπειθέστατος τῶν Μαθητῶν Του καὶ Τὸν πρόδωσε μόνο καὶ μόνο γιατί... ἔλαβε πρὸς τοῦτο διαταγή Του... ὅτι ὁ Κύριος ὠνειρευόταν πάνω στό Σταυρό (ἄκουσον! ἄκουσον!) σπίτια καὶ ἐργαστήρια καὶ ἐρωτικές περιπτώξεις καὶ συζύγους καὶ γιουὺς καὶ ἐγγόνια; Ἀπό ποῦ ἄντλησε ὅλα αὐτά ὁ Καζαντζάκης; Ἀπό τὰ Εὐαγγέλια ἢ ἀπὸ τὸν ὀχετό τῆς αἰσχρῆς του φαντασίας καὶ ἐκπορευμένης σκέψης του;» («Ἄρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαί», Ἀθῆναι 1986, σελ. 392).

● Γιά τὸ τραγικὸ φαινόμενο Καζαντζάκη εἶχε γράψει καὶ ὁ θεολόγος κ. Χρ. Γιανναρᾶς (1961) καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἀδίκησε πολὺ τὸν ἄνθρωπο ὁ Καζαντζάκης. Τοῦ ψαλλίδισε τὰ φτερά τῆς μεταφυσικῆς, πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου τὸν κάρφωσε πάνω στό χῶμα τῆς γῆς· τὸν κατάντησε δεσμώτη μιᾶς ἀλύτρωτης ἐγκοσμιότητας».

● Ὁ μὲν κ. Γεώργιος Παπαθανασόπουλος ἔκανε τὸ κατῆκον του διαμαρτυρόμενος μέ τεκμήρια γιὰ τὴν ἐξύμνησι τοῦ βλασφήμου Καζαντζάκη ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης καὶ ἀπὸ Μητροπολίτη τῆς Κρήτης. Γιατί ὁμως σιωποῦν οἱ περισσότεροι; Καὶ γιατί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης ἀνέχεται αὐτὴ τὴν καθύβρισι τοῦ προσώπου τοῦ Ἀναμαρτήτου Κυρίου; Καὶ γιατί τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν λαμβάνει ἐν προκειμένῳ τὰ μέτρα του;

● Παναγιώτατε, τὸ πρῶτο καὶ κύριο θέμα μιᾶς Συνόδου («Ἁγίας καὶ Μεγάλης») εἶναι τὸ **Πρόσωπο** τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι μαζί μπορούμε

 τίς 16 Ἰουνίου 2016, γέμισε τὸ καλλιμάρμαρο στάδιο τῶν Ἀθηνῶν. Περίπου 40.000 ἄνθρωποι μαζεύτηκαν. Δέν ἦσαν τὰ συγκεκριμένα τραγούδια γνωστοῦ μουσικοσυνθέτη, πού συνάχθηκε τόσοσ κόσμος. Ἦταν κυρίως ἡ **ἀγάπη** καὶ ἡ προσφορά, πού τοὺς μάζεψε. Συγκεντρώθηκαν περίπου **120 τόνου**

τρόφιμα, πού διατίθενται σέ ἀνθρώπους, πού στεροῦνται καὶ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Καὶ δέν εἶναι τὸ μοναδικὸ προσκλητήριο ἀγάπης. Καθημερινὰ σέ Ναοὺς καὶ ἄλλα κέντρα ἀγάπης προσέρχονται συμπολίτες μας καὶ προσφέρουν ὅ,τι ἡ χριστιανικὴ τους εὐαισθησία καὶ ἡ δυνατότητά τους ἐπιτρέπει.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ κάνουμε:

● Τὴν ἀδιαφορία, ἐνδιαφέρον.

● Τὴ νωθρότητα, ἀγάπη.

● Τὸν ἀτομισμὸ, προσφορά.

● Τὴ σπατάλη, δωρεά.

● Τὰ περιττὰ σέ μᾶς νὰ τὰ κάνουμε ἀναγκαῖα σέ ἄλλους.

Μερικοὶ λένε, ὅτι τὸ πρόβλημα δέν τὸ λύνει ἡ **ἐλεημοσύνη**, ἀλλὰ τὸ λύνει ἡ **δικαιοσύνη**.

● Ἡ δικαιοσύνη θὰ ἔλυνε πιθανόν τὸ πρόβλημα, ἂν εἶχαμε ἀγίους ἡγέτες. Ἀλλὰ καὶ πάλι θὰ ὑπάρχουν **πτωχοὶ** καὶ ἀνήμποροι (Ματθ. κοτ' 11).

● Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι συνδυασμένη μέ τὴ δικαιοσύνη. Δέν εἶναι ἐλεημοσύνη προσφορά ἀπὸ ἄδικα χρήματα. Ἦ δέν εἶναι ἐλεημοσύνη, ὅταν κάποιος ἔχη 100 καὶ προσφέρει 10!

● Μέχρι πάντως ὁ κόσμος νὰ γίνη χριστιανικός, θὰ ὑπάρχη ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὸ **δίλεπτο** τῆς χήρας.

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θὰ διευκολυνθῆ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2016.

● Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβλημα στὸ ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**